

Дъщерята на Калояна трѣбваше да продължи дѣлото на оня, който бѣ умрѣлъ за него.

Тя скочи съ смѣла стѣпка въ кочията.

Сега, когато решението ѝ бѣ взето безвъзвратно, тя трѣпнѣше отъ нетърпение: по-скоро, по-скоро, нека това, което трѣбваше да стане, да станѣше по-бързо. Докато отново внезапна слабостъ не смекчи коравината на ржката ѝ.

Пѣтьтъ нагоре, къмъ крепостта, бѣ стрѣменъ и тру-
Кононъ дѣо Бетюнъ, Ансо дѣо Кайо и Люи дѣо Ша-
цѣвналитѣ градини на патрианскитѣ домове — сякашъ нѣмаше край.

Стражитѣ при крепостната порта дигнаха копия. Спусна се подвижния мостъ, дигна се желѣзната решетка. Конетѣ тежко затропаха по едритѣ плочи на дворчето.

Ала още не бѣ изкачила първитѣ стѣпала на стълбитѣ, които всѣха къмъ покоитѣ ѝ, когато Мария внезапно спрѣ стѣпкитѣ си, послуша се. Въ далечината отекнаха високи, тревожни викове. Прозорци се отвориха на втория катъ, нѣкой размахна рѣце. Стражи се разтичаха.

Тя се спусна нагоре, съ пресъхнало гърло, трескаво свѣтещи очи.

Какво се бѣ случило? Какво ставаше? Биандрате да не имъ устройваше нѣкаква клопка? Борилови гончи ли бѣха дошли?

Насреща ѝ се затече валега Франсоа. Съ огромни изплашени очи.

— Императорътъ се чувствува зле! — извика той и отмина, почти обезумѣлъ отъ скръбъ.

Всички тичаха, дирѣха цѣлебникъ, даваха заповѣди, които никой не слушаше, разминаваха се, гледаха се, безъ да се познаватъ.

Императрицата влѣзе въ стаята, опрѣна на ржката на Одеть. Тя направи едва забележимъ знакъ да ѝ сторятъ пѣть: барони, духовници, дами, валеги се стѣписаха поразени. За пръвъ пѣть сега тѣ забелязваха, че Мария има снѣжни кичури около челото. За една нощъ ли бѣ побѣлѣла?